

ימי:

היה נוטל פרק שלישי סוטה

עין משפט
גר מצוה

ד א מ"י פ"ד מהל' סוטה
לר"י:
ה ב מ"י ע"ג הל"י ופ"ב
ט ס"ג הל"י:
ג מ"י ע"ד מהל' סו' (1)

מוסף רש"י

כדי נסבה, מנין ללא
אלוטרין למטה? ומתה
כדי (קדושי' ה').

תוספות שאנני

ורבי יהודה אומר בלבוס ש' ברוץ מביטין זה לתוך פיה. כפרק
ד' מיתות (פגדתי' דף ג'). פליגי ר"י ורבעי נמנות השטרפין
דמני מנימין סודר קשה לתוך הכרסה וכודן על זאורו זה מושך אליך
זה מושך אליך עד שפומח את פיו וזורק את הפמילה לתוך פיו
ר"י אומר אם מת נידס לא היו
מקימין בו מות שרפה אלא פומח
פיו צלבת וכו' ומימה לר"י מאי
שנא הכא דלרבי יהודה כוללות
והמס צלבת ופ"י ר"י דהכא נמי
היו פומחין פיה צלבת אלא לאמר
שמתחין פיה צלבת היו מעילין
למוכה כלבוס שלא תוכל לחזור ולקפוץ
פיה ורבעי מודו נמי (ה) [הכא] דאין
פומחין פיה על ידי סודרין דהמס
עטס דרבנן משום דשריפה חמורה
מתנה וכו' ומקרבין מיתמה ע"י חנך
וגמר מיתמה כשריפה משום והלכתי
לרעה כמון אבל הכא אין לקרב
מיתמה (ט) בפר"י ר"ח פ"י לפי ג'י'
הספרים וכן פירש הקימתה לגופו
מעברין (ו) והשקה קמיימה לגופו
מה מ"ל לא שנכרימה שנית בתרא
וקמח אלא פירוש של בעל הגמרא
הוא שהשקה בתרא על בעל הגמרא
שמעברין והשקה קמח לגופיה
וכי עקיבא סבר ליה כרבנן שמעקה
ואח"כ מקריב מנתה ומקשה היכי
אלמר רבי עקיבא מעברין והא
בדוקא ועומדת כתיבא ליה ותו
מקשה ר' עקיבא דהא מענימין פלוגי
עליה רבי שמעון מני מחיקה מעכבא
אלמא כתיבא ליה שמחיקה והשקה
קודם הקרבת המנחה כרבנן וכל
ומן שלא נמחקה המגילה מני
הדרא והכא פלוגי ביה דרבי
יהודה מני קומץ מעכבא דאלמא
הקרבת קודם השקה כר' שמעון
ושנין מני מנח' ואליבא דרבי עקיבא
ירושלמי ויתא ליה לרבי עקיבא
מעברין אית ליה כשהמילה לשמות
וארין דפרש דאם נמחקה מגילה
קודם שקרב הקומץ דשלא כדון עבוד
כהניס כיון שהמילה לשמות
מעברין אותה:

ה"ג פ"ר והשקה מס פ"ל והלא כבר נאמר והשקה ששם נמחקה
כו'. ולא גרסינן בתרא ברש"א וקמח כתיבא (ו) [שאין זה לשון כתיבא]
ופ"י משום כו' וועה צוהלא כבר נאמר דמשמע דהא נאמר מחילה.
והכי פירוש סדר המקראות כך הוא וכתב ומחיה והשקה והיכא (ה)
המנחה והקריב והיינו הגשה וקמח
הקטיר ואחר יסקה את האשה את
המים וידרו מו כתיב השקה שלישית
והשקה את המים והיתה אס נטמאה
וגי'. וקמח ר' עקיבא והשקה את
האשה דכתיב קודם הקטרת המנחה
מה מ"ל והלא כבר נאמר את הקטרת
המנחה והשקה את המים והיה
דוקא הוא ואין הראשון דוקא
דמנחמי ואחר יסקה את האשה
ש"מ השקה את הקטרה היא ומה
מ"ל והשקה את האשה את המנחה
ללמדך ששם נמחקה המגילה ואמרה
איני שומה ולא הודית לומר טמאה
אני מעברין אותה כלומר פומחין
פיה שלא בצוננות ופושפין את המים
לתוך גרונה ופ"י נמחקה מגילה
קודם הקטרה דשלא כדון עשו הכהניס
לדין דליניה שומה עד לאחר הקטרה
לא היה להם למחוק דכל מה שיש
שיות לאמר את המנחה מחמתין
שמה מודה אפילו הכי הוליא ומחקה
ואפילו שלא כדון אין שומעין לה
לאמר איני שומה אלא או תשמה
או מודה ולכן נאמר והשקה את
המחיקה (ו) ולא תשמה מיד עד
לאחר הקטרה אלא הא קמשמע לן
שהמחיקה גורמת לה לשמות: ר"ג
אומר ואחר יסקה מס פ"ל והלא כבר
נאמר והשקה. לא פליגי דרבי
עקיבא אלא מן דרש' האי קרא ומרי
דרש' האי קרא * והכי אמר לקמן
בשעמטין דמרייהו ס"ל מקריב
מנחתה ואחר כך משקה: והלא כבר
נאמר. פסוק שלישי והשקה את
המים לאחר הקטרה מה מ"ל ואחר
יסקה: אחר כל המעשים כולן האמורים
למעלה. ומה אמור למעלה השבועה
וקבלה ומניחה ומחיקה (ו) והקטרת
המנחה: מגיד ששלוש דברים. הללו
מעכבין ההקטרה והשבועה ומחיקה.
ולקמיה פירך פשיטא קודם המחיקה
מה תשמה: לשישומו ניכר. ששם
היה רישומו ניכר לומר ולמחוק
עד שלא יהא רישומו ניכר: הא
מייבש כפני לה. כהן למגילה קודם
קבלת שבועה בתמיה: לא עשה
כלום. כדי כתיב וכתב את האלות
אחר קבלת שבועה כתיב: כדי נכסב.
שלא לזוך דהא אפילו מיכתב לא

אל לעל ז' (א) ג' נריה ה.
(ב) וי' (ג) (ד) נקמן כ' (ה)
(ו) תוספתא ס"ב, כ"
(ז) נקמן כ' (ח) י' ני ר"א
(ט) לא תשמה מיד אמר
המחיקה אלא הא ס"ו.
(י) כפ"ל (כ) כפ"ל (ל)
קודם ד"ה ור"י מהר"ג.
(מ) השקה קמחה לנטול
ואח"כ כפרימה ס' בעל
הגמ' הוא שהשקה בתרא
כו'. מהר"ג.

הנהרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ה"ג וס'
וי' (ב) ויהי את המנחה:
(ג) ד"ה אמר כל וס'
ומינה ומחיקה וקמחה
והקטרה מגיד פלוג':
(ד) ד"ה רענ סבר וס'
למעלה וקאמר וליך וס'
פלוג' ויתבת רענ ומחק:
(ה) ד"ה והשקה בתרא וס'
דליבא כין ר"ע לרש' לרש'
ג'נ"ל:

גלוין ה"ש"

רש"י ד"ה ר"ש אומר
וב"י והכי אב"ר לקמן
בשעמטין. ד' כ' ע"ג:

חוס' שאנני (המסק)

דרש' ליה ר' עקיבא לקרא.
לכ"י לרית שאין למחות
ג"ה והשקה בתרא מה ח"ל
הוא כבר נאמר והשקה
קמח ומחיקה בתרא וריש'
אם נמחקה מגילה וס'
והשקה קמח וריש' ומשקה
ואחר כך מקריב מנחה
ואחר יסקה וריש' לירשומו
ניכר. ור' עקיבא פליגי אורי
(ישעיהו)
וקאמר דמשקה ואח"כ
מקריב ולכן לא תזריך
כלל לרש' קרא ויאבא
דר' עקיבא דרבנן כפרייהו
ליה כרבנן דמשמע הכי
לקמן והשקה קמח
לגופיה לומר דמשקה
ואח"כ מקריב מנחתה והא
דמרייהו לקמן דר' עקיבא
סבירא ליה דמקריב אח"כ
משקה נ"ל דח"י תנאי
וקאבא דר' עקיבא
כדאמרי' לקמן אורי דר'
עקיבא אורי ע"ב ג'
דברים מעכבין לא דוקא
קריב הקומץ לא דוקא
נקט עיבא דר' עקיבא
קריב את הקומץ ושאל ר'
אי (ישעיהו) נזפיה
אית ליה דמשקה אח"כ
מקריב כשהוא אלא אגב
אחרייס נזפיה. מי לא
לשישומו ניכר. פי לא
נצרכה לומר דהא
שרישומו ניכר. וא"ת
מקרא דכתיב ומחיה ויתב
לן דמשמע דב"י שאין
רישומו ניכר. וי"ל דמקרא
דמחיה לא ירע' אלא
דצריך שיהא רישומו ניכר
למחות ומ"מ (ל) שלא
יפתוהו כיון דראוי למחות
קמ"ל האי קרא שצריך
למחות לומר. במאי
קמ"פליגי אמתי' קאי
וברייתא נקט ברישא
לאשמועי' מהכי ליתך ר' עקיבא
שעמטין משום דכתיב ויתב
השחח דרבנן היכי דרש'
להו לאתי קרא ורש' היכי
דרש' להו לכחיהו. וי"ת
והלא בדוקא ועומדת וכו'
דאמרה איני שומה מודה

אל תת' אית דחיה שצריך
למחות כיכ שלא יהא רישומו
ניכר קריב.

קשיא

 Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones